

развалинитѣ нито единъ трупъ. Мнозина дори измежду гръцитѣ гледатъ на това произшествие, като на наказание на боговетѣ за поруганието на цезаровата властъ; Неронъ, напротивъ, увѣрява, че боговетѣ сж исказали чрѣзъ това своето благоволение и покровителство надъ пѣнието му и надъ слушателитѣ. За това той заповѣда да принесжтъ жертвоприношения въ всички храмове и да отслужжтъ благодарствени молебствия. Тоя случай само усили желанието на Нерона да прѣдприеме пътешествието въ Ахайя. Прѣди нѣколко дена той ми казваше, обаче, че се бои отъ недоволството на римския народъ: римлянитѣ, може би, казваше той, ще се възмутжтъ, както отъ любовь къмъ мене, тѣй и отъ страха, че продължителното отсѣствие на цезаря ще ги лиши отъ раздаванието на хлѣбъ и отъ зрѣлица.

„При все това, ние ще идемъ въ Беневентъ, за да видимъ роскошнитѣ празненства, които се готви да устрои тамъ бившиятъ общаръ Ватиний, а отъ Беневентъ, придружени отъ божественитѣ елински братя, ще заминемъ за Гърция. Що се отнася до мене, азъ се убѣдихъ, че срѣдъ безумнитѣ неволно ставашъ безуменъ и, което е още по-лошо, почвашъ да намирашъ извѣстна прѣлестъ въ безумствата. Гърция и пѣтуванието срѣдъ хилядни тѣлпи, триумфалното шествие на Вакха срѣдъ нимфи и вакханки, увенчани съ зелени мирти, съ лозеви листе и съ брѣшлянъ, колесницитѣ, впрегнати съ тигри, цвѣтята, вѣнцитѣ, виковетѣ „евое!“ музиката, поезията и въсхителната Елада, — всичко това е прѣкрасно, но ние имаме още по-смѣли намѣрения, ние искаме да основемъ една баснословна источна империя, едно царство на палмитѣ, на слънцето, на поезията и живота, прѣобърнжтъ въ непрѣжжстато наслаждение. Ние искаме да забравимъ Римъ, да прѣмѣстимъ центра на свѣта нѣйдѣ между Гърция, Азия и Египетъ, да се наслаждаваме отъ съществуванието не на хората, а на боговетѣ, да не знаемъ за нищо, да плаваме по Архипелага на златни ладии, подъ сѣнкигѣ на пурпурни платна, да сѣдимъ въ едно лице Аполона, Озириса и Ваала, да свѣтимъ, като зората, да грѣмемъ съ златенъ блѣсъкъ, като слънцето, да заповѣдваме, да пѣмемъ, да блънуваме. . . . И ще повѣрвашъ ли? Азъ, който съмъ запазиль понѣ за една сестерция разсѣдѣкъ и за единъ азъ здравъ смисълъ, си позволявамъ да се увличамъ отъ подобни мечти! . . . Тѣ ме прѣлѣстятъ, въпрѣки своята неосжществимостъ, съ величието и своеобразността си . . . . Животътъ самъ по себе-си е нищоженъ и чѣсто зима маймунски образъ. Но мѣднобрадиятъ нѣма да осжществи своитѣ замисли, ако не за друго, то понѣ за това, че въ прѣд-